प्रयतः प्राञ्जलिर्भूत्वा धीरस्तान् ब्रह्मसत्रिणः । जैगीषव्यं न पश्यामि तं शंसध्वं महौजसं ।
एतदिच्छाम्यहं श्रोतुं परं कौतूहलं हि मे । शृणु देवल भूतार्थं शंसतां नो दृढव्रत । २८००
जैगीषव्यः स वै लोकं शाश्वतं ब्रह्मणो गतः ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ स श्रुत्वा वचनं तेषां सिद्धानां ब्रह्मसत्रिणां । असितो देवलस्तूर्णमुत्पपात पपात च ।
ततः सिद्धास्तमूचुर्हि देवलं पुनरेव ह । न देवल गतिस्तत्र तव गन्तुं तपोधन ।
ब्रह्मणः सदने विप्र जैगीषव्यो यदाप्तवान् ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तेषां तद्वचनं श्रुत्वा सिद्धानां देवलः पुनः । आनुपूर्व्येण लोकांस्तान् सर्व्वानवततार ह । २८०५
स्वमाश्रमपदं पुण्यमाजगाम पतत्रिवत् । प्रविशन्नेव चापश्यज्जैगीषव्यं स देवलः ।
ततो बुद्ध्या व्यगणयद्देवलो धर्म्मयुक्तया । दृष्ट्वा प्रभावं तपसो जैगीषव्यस्य योगजं ।
ततोऽब्रवीन्महात्मानं जैगीषव्यं स देवलः । विनयावनतो राजन्नुपसर्प्य महामुनिं ।
मोक्षधर्म्मं समाख्यातुमिच्छेयं भगवन्नहं । तस्य तद्वचनं श्रुत्वा उपदेशञ्चकार सः ।
विधिञ्च योगस्य परं कार्य्याकार्य्यस्य शास्त्रतः । संन्यासकृतबुद्धिन्तं ततो दृष्ट्वा महातपाः । २८१०
सर्व्वाश्चास्य क्रियाश्चक्रे विधिदृष्टेन कर्म्मणा । संन्यासकृतबुद्धिन्तं भूतानि पितृभिः सह ।
ततो दृष्ट्वा प्ररुरुदुः कोऽस्मान् संविभजिष्यति । देवलस्तु वचः श्रुत्वा भूतानां करुणं तथा ।
दिशो दश व्याहरतां मोक्षं त्यक्तुं मनो दधे । ततस्तु फलमूलानि पवित्राणि च भारत ।
पुष्पाण्योषधयश्चैव रोरूयन्ति सहस्रशः । पुनर्नो देवलः क्षुद्रो नूनं क्षेत्स्यति दुर्म्मतिः ।
अभयं सर्व्वभूतेभ्यो यो दत्त्वा नावबुध्यते । ततो भूयो व्यगणयत् स्वबुद्ध्या मुनिसत्तमः । २८१५
मोक्षे गार्हस्थ्यधर्म्मे वा किन्नु श्रेयस्करं भवेत् । इति निश्चित्य मनसा देवलो राजसत्तम ।
त्यक्त्वा गार्हस्थ्यधर्म्मं स मोक्षधर्म्ममरोचयत् । एवमादीनि सञ्चिन्त्य देवलो निश्चयात्ततः ।
प्राप्तवान् परमां सिद्धिं परं योगञ्च भारत । ततो देवाः समागम्य बृहस्पतिपुरोगमाः ।
जैगीषव्यं तपश्चास्य प्रशंसन्ति तपस्विनः । अथाब्रवीदृषिवरो देवान् वै गालवस्तथा ।
जैगीषव्ये तपो नास्ति विस्मापयति योषितं । तमेवं वादिनं धीरं प्रत्यूचुस्ते दिवौकसः । २८२०
नैवमित्येव शंसन्तो जैगीषव्यं महामुनिं । नातः परतरं किञ्चित्तुल्यमस्ति प्रभावतः ।
तेजस्तपसश्चास्य योगस्य च महात्मनः । एवंप्रभावो धर्म्मात्मा जैगीषव्यस्तयाऽसितः ।
तयोरिदं स्थानवरं तीर्थञ्चैव महात्मनोः ।
तत्राप्युपस्पृश्य ततो महात्मा दत्त्वा च वित्तं हलभृद्द्विजेभ्यः । अवाप्य धर्म्मं परमार्थकर्म्मा जगाम सोमस्य महत्सुतीर्थं ।
इति श्रीमहाभारते शल्यपर्व्वणि गदायुद्धपर्व्वणि बलदेवतीर्थयात्रायां सारस्वतोपाख्याने एकपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५१ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ यत्रेजिवानुडुपतीराजसूयेन भारत । तस्मिंस्तीर्थे महानासीत्संग्रामस्तारकामयः । २८२५
तत्राप्युपस्पृश्य बलो दत्त्वा दानानि चात्मवान् । सारस्वतस्य धर्म्मात्मा मुनेस्तीर्थं जगाम ह ।
तत्र द्वादशवार्षिक्यामनावृष्ट्यां द्विजोत्तमान् । वेदानध्यापयामास पुरा सारस्वतो मुनिः ।